

Publicerad 2005-12-27 17:58 av Ensamma mamman

*Denna skrevs tredje advent vid ett mycket dystert snöfall...*

### **Det tredje ljuset i advent**

Idag är första dagen jag känner att jag riktigt kan leva upp till första delen av mitt namn här, Ensamma mamman.. Eftersom jag alltid kommer att vara mamma, och dessutom inte skulle vilja ändra det för allt guld i världen, så är det just ensamheten som klibbar fast på mig ikväll. Jag skyller hela eländet på den förbannade julen som står för dörren, med alla sina äckligt gulliga små familjekvällar och en gemenskap utan dess like. Det här är min första jul som ensam och jag trodde i min enfald att jag skulle njuta av det, göra samma julbestyr som vanligt och känna samma glädje som jag alltid gjort. Vilken idiot jag är. I fönstret står likadana adventsljusstakar som hos grannarna, men deras lyser med ett annat sken än mina. Hemma hos mig lyser dom för julglädjens frånvaro, för en ensam kvinna som inte längre vet hur hon ska förhålla sig till livet. Vad är det hon står för, vad vill hon egentligen göra av sin tillvaro?

&curren;

Den ensamma kvinnan är jag, som lyssnar på sorgsna fioler, känner vemodet krypa in under filten och förfrysa mina fötter. Jag brukar klara de flesta dystra stunder genom att gå in och sitta en stund på barnens sängkant och bara se dem sova, men ikväll trillar stora salta tårar ner för mina kinder när jag ser deras små oskyldiga ansikten i adventsstjärnans milda ljus. Det här är deras första splittrade jul, det här är första prövningen för mina små änglar som tvingats dela sina liv för att jag bestämt det. Jag tänker på alla mina jular med en enad, lycklig familj och jämför det med deras framtid. Det är jag som borde slaktas och ligga på julbordet med ett äpple i munnen i år, jag är inte mer värd än en gris. Men det är klart att Scan Piggham inte tar emot mig, de har ju bara lyckliga små grisar, inte sorgsna ensamma son som dessutom består av alldeles för mycket fläsk. Jag kan inte släppa tanken på att ha förstört det enda som är viktigt, barnens liv. Men jag vet å andra sidan inte vad jag skulle ha gjort annorlunda, jag kunde ju inte låta oss leva som vi gjorde. Var deras jular lyckligare förr? Kanske, men med åren skulle de antagligen genomskåda mitt julspel som krävde större och längre repetition för att kunna framföras. Jag hoppas att jag i alla fall gjort det rätta, men det svider att vara den skyldiga när deras små hjärtan en dag undrar varför.. Jag vet att jag kommer att göra dem besvikna vad jag än svarar, för dem är ju deras pappa den bäste och det kan jag ju inte ta ifrån dem. Men jag kommer aldrig att kunna förklara för dem utan att svärta honom inför dem och så lågt vill jag inte sjunka.

&curren;

Det svider att sitta i skenet av tre glimmande ljus i advent och känna ensamheten bita i kinderna som den värsta köldknäpp. Jag känner mig lika lite levande som det fjärde otända ljuset i ljusstaken. Var hittar jag botemedlet mot kylan, tårarna och ensamheten? Ska jag leta fram nyckeln till det rostiga låset som är smitt om mitt hjärta? Ska jag öppna det igen och låta hjärtat söka efter kärlek? Vill jag ha kärlek, vet jag ens vad det är? Jag tror inte det, jag skulle inte våga släppa in den genom dörren, där finns en extra spärr som stoppar. Förnuftet. Den formeln är svårare att uttala än att låsa upp hjärtats ingång, de orden har jag gömt så noga att jag inte kommer ihåg vart. Men något skriker desperat inom mig att jag vill bli hållen tätt i famnen, jag vill bli älskad och sedd för den jag är.

&curren;

Jag vill få alla dessa hysteriskt röda julstjärnor att blekna i skuggan av gemenskap och värme, jag vill döda julen och dess falska glädje. Jag är ju bara en helt vanlig kvinna av kött och blod, jag vill bli varm igen. Men

fortfarande ser jag faran när jag vänder mig om, jag ser slag och förtryck och en kvinna med en känsla av misslyckande. Spegelbilden av det förflutna som tvingas leva i nuet&hellip; Varför valde jag så fel väg när jag likt så många andra stod i ett vägsål i livet? Jag ångrar inte mina barn, men känslan av att totalt ha misslyckats med Svenssonfamiljen plågar mig för deras skull. Deras framtid hänger på oss vuxna, nu är det mest på mig. Kan jag ge dem allt de behöver, både materiellt och känslomässigt? Klarar jag av det här? Jag skulle vilja se framtiden, se utgången av det hela. Ovissheten om den egna förmågan är värre än allting annat.

&curren;

Snön faller och lägger sig som ett plåster på den sargade marken utanför, i vanliga fall skulle det fylla mig med glädje och stämning men just nu faller den rakt in i mitt sinne. Dess kalla kristaller sågar genom mig som klingor i trä, och min värkande sorg skriker för att få komma fram för att så småningom ebba ut men hindras av fiolerna. De fyller på med mer känsla av ensamhet, tårar och dysterhet, de kväver det bubblande hotet av utbrott. Likt snön som faller packas det i mitt inre ytterligare en vecka i advent med tårar, ångest och ensamhet.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ensamma mamman med Poeter.se id #5202 innehar upphovsrätten